

การขับเคลื่อนชีวิต

โดย สงวน ธีระกุล ผู้เชี่ยวชาญ
สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย
(1 – 9/05/2554)

คนที่มีอนาคตไกล

สองวันก่อนผมไปเลือกซื้อเฟอร์นิเจอร์ไว้ และเมื่อวานก็อยู่บ้าน รอรับของที่จะมาส่ง รอดังแต่เช้าจนบ่าย เลยเวลานัดหมายมานานมาก จนต้องโทรไปติดตามเรื่องและต่อว่าที่ร้าน แล้วรอดต่อจนบ่ายสอง รอพนักงานร้านเฟอร์นิเจอร์ ที่ชนของตะเวนส่งลูกค้าตามรายทาง กว่าจะมาถึง

คนส่งของมีสองคน คนหนึ่งขับรถด้วยและชนของด้วย หน้าแห้งเหงื่อตกแต่ดูมีความกระตือรือร้น ส่วนอีกคนทำทางเงื่องหงอย ซึมๆ เหมือนเป็นเพื่อนกึ่งลูกน้องของอีกคน ถามว่าทำไมมาช้ากว่าที่กำหนดมาก คนที่ขับรถ

ตอบว่าต้องไปส่งหลายที่ ตั้งแต่เช้า ถึงตอนนี้ ทั้งสองคนยังไม่ได้กินข้าว กลางวันเลย หิวอยู่ แต่ยอมเหนื่อย "ผมคิดว่าอดทนทำไป เพื่อเงิน"

ระหว่างที่ยกของและประกอบเฟอร์นิเจอร์ เขาเล่าให้ฟังว่า ตอนนี้อยอมเหนื่อยไปก่อน เพราะอยากเป็นเจ้าแก ความจริงเขามีอาชีพหลักเป็น

พนักงานขับรถขยะของกรุงเทพมหานคร แต่เมื่อพันตารางเวลาเก็บขยะแล้ว ก็ปลีกเวลาว่างมารับขับรถส่งของให้ร้านเฟอร์นิเจอร์ ได้ค่าแรงแล้วยังได้ค่าจ้างรถกระบะ ที่เอาของตัวมาใช้ด้วย

เขาเล่าให้ฟังว่า อนาคตอยากเป็นเจ้าแก มีรถแท็กซี่ ตอนนี้ พยายามทำงานเพื่อรวบรวมเงินทุน ไปดาวน์รถ คิดไว้ว่าจะไม่เอารถใหม่ จะเอารถมือสองที่ไม่แพง มาขับเองหรือเป็นแท็กซี่ให้เขา ทำเล็กๆ เป็นการลองเรียนรู้งานไปก่อน ถ้าผิดพลาดจะได้ไม่เจ็บหนัก แล้วค่อยขยับขยายต่อไป

ผมฟังแล้ว ก็ยืนยันและให้กำลังใจเขาว่า "คุณต้องได้เป็นเจ้าแกแน่นอน" เพราะนอกจากมีจุดหมายของตนเองชัดเจน มีวิธีการที่จะไปให้ถึงจุดหมายแล้ว ยังมีการขับเคลื่อนวิธีการนั้น โดยนำความคิด ความพยายาม ทั้งกำลังกาย กำลังสมอง และกำลังใจ มาใช้อย่างจริงจัง ไม่ใช่เพียงแต่ฝันเฟื่องแล้วนั่งรอฟ้าประทาน ดังนั้น เขายอมประสบความสำเร็จแน่นอน

เขาฟัง ยิ้มตอบ ประกอบเฟอร์นิเจอร์เสร็จ รับเงินค่าสินค้าส่วนที่เหลือ แล้วก็ขับรถไปตะเวนส่งของแก่ลูกค้ารายอื่นๆ ที่เหลือต่อไป

อย่าดับฝันคนอื่น

ในโรงเรียนประถมแห่งหนึ่ง ครูให้นักเรียนเขียนเรียงความ เรื่องอะไรก็ได้ ส่งครูเพื่อเก็บคะแนน เด็กชายเดวิด เขียนเล่าความฝันในอนาคตของตนว่า ผมจะมีคอกม้าแข่งของตัวเอง มีม้าที่วิ่งชนะได้ถ้วยรางวัลใหญ่ๆ มีที่ดินมีสนามหญ้าไม่น้อยกว่า 200 เอเคอร์ ... ครูตรวจเรียงความ

ของเดวิด ให้คะแนน F แล้วส่งคืน บอกเดวิดว่า "เธอเขียนแต่ความฝันลมๆ แล้ง เธอมีฐานะยากจน ไม่มีปัญญา มีมา ไม่มีทางที่จะมีคอกม้าได้ แล้วยังฝันจะมีที่ดินเป็นร้อยๆ เอเคอร์อีก ... ให้เขียนมาใหม่ แล้วอาจจะพิจารณา ทบทวนคะแนนที่ได้ F ให้"

เดวิด ใคร่ครวญถึงบทความเรื่องนั้นอีก 2-3 วัน แล้วก็ยืนยันส่งเรื่อง เดิมให้ครู

อีก 20 ปีต่อมา หลังจากจบการศึกษามัธยมปลายแล้ว เดวิดได้ออกหางานทำเพื่อหาเลี้ยงชีวิต เขาผ่านงานหลายอย่าง แต่ไม่เคยทิ้งความฝัน เขาเริ่มเข้าไปเป็นเด็กทำงานดูแลม้า ทำความสะอาดคอก เรียนรู้จักม้า และธุรกิจที่เกี่ยวกับการเพาะพันธุ์ม้า การแข่งม้า อดออมสะสมเงินทุน และเก็บเกี่ยวความรู้ทักษะความชำนาญ เริ่มมีม้าเป็นของตัวเอง เริ่มธุรกิจที่เกี่ยวกับม้า ชีวิตของเขาค่อยๆ เขยิบใกล้ความฝันเข้าไปทุกที จนอายุอย่างสี่สิบต้นๆ เขาก็มีทุกอย่างที่เคยฝันไว้

วันหนึ่ง ครูที่เคยสอนเรียงความ ได้นำเด็กๆ มาดูการเลี้ยงม้า และได้พบกับเดวิดซึ่งเป็นเจ้าของฟาร์มม้า โดยไม่คาดหมาย เมื่อได้รู้ถึงความทรงจำด้วยกันแล้ว เธอกล่าวว่า ฉันเพิ่งรู้ตัวว่าทำผิดพลาดที่ได้ดึงท่อนฝันของเด็กหลายคน แสงหาสร้างสมไว้เพื่อเป็นเชื้อจุดไฟความใฝ่ฝันในอนาคตของตน ฉันเสียใจที่ได้ดับฝันของเด็กๆ จำนวนมาก ไปโดยมิได้ตั้งใจ

เด็กคนอื่นๆ ที่อาจมีความฝันไกล แต่ไม่มุ่งมั่นเท่าเดวิด ได้ถูกดับฝันไปเสียระหว่างทาง

ความใฝ่ฝัน เป็นจุดหมายในอนาคตไกล ต้องใช้เวลาอีกยาวนานที่จะไปถึง จึงถูกต้องแล้ว ที่ยอมมองไม่เห็นวิแววในปัจจุบัน แทนที่จะยกเอา "สภาพและความเป็นจริงในปัจจุบัน" ไปตัดสินสิ่งที่ยังไม่เกิด หรือตัดรอนไม่ให้เกิดในอนาคต (จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม) จะไม่ดีกว่าหรือ ที่จะช่วยให้กำลังใจหล่อเลี้ยงความใฝ่ฝันของเขาไว้ นำตัวอย่างมาให้เขามั่นใจยิ่งขึ้น เพื่อที่เขาจะได้ก้าวเดินต่อไปในอนาคตของตนเอง ให้บรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้